

Louise Sundorf Christensens prædiken 4. søndag efter påske

Taler

Louise Sundorf Christensen
Præst

Dato

3. maj 2026

Sted

Treenighedskirken, Esbjerg

Omstændigheder

Prædikentekst:
Johannesevangeliet kapitel 8, vers 28-36

1 Kender I det, at ord kan ligne hinanden, men betyde noget forskelligt? Man kan for eksempel være sky overfor noget, ligesom ordet sky, også dækker over det vejrlige fænomen, vi ofte ser på himlen. Altså et ord, men to betydninger. Det kaldes efter sigende et *homonym*.

5 På samme måde findes der ord, der lyder ens, men staves forskelligt og har forskellige betydninger. I dagens tekst hørte vi for eksempel ordet [sønnen // synden] flere gange. Derfor kunne man tro, at det var det samme ord og altså den samme betydning. Men ser vi på de ord, jeg læste op fra evangelieteksten, ja,
10 da ser vi to forskellige ord med forskellige betydninger. I dette tilfælde ikke homonymer, men homofoner. Homofoner, som indikerer at ordene lyder ens, men staves forskelligt. Som tilfældet også er det, når jeg læser ordet, [sønnen], højt.

15 Men som betydningen af Ordets bogstav oplæses, således bør det også opfanges, når ordet høres. Derfor må vi skelne mellem ordene, *synden* og *sønnen*, hvis vi skal forstå dagens tekst, for det er ikke blot vokalerne, *Y* og *Ø*, der adskiller ordene fra hinanden. Der er ikke tale om ét ord med to forskellige stavemåder, nej, der er tale om to ord med to vidt forskellige betydninger. Betydninger, der i
20 deres evangeliske sammenhæng, indikerer at være underlagt en anden magt med synden, overfor det at være fri ved *Sønnen*.

De to ord, *synden* og *sønnen*, kunne – trods deres enslydende karakter – altså ikke være mere forskellige. Så derfor, når vi hører teksten: *Sandelig, sandelig*
25 *siger jeg jer: Enhver, som gør synden, er syndens træl. Men trællen bliver ikke i huset for evigt, Sønnen bliver der for evigt. Hvis altså Sønnen får gjort jer frie,*

skal I være virkelig frie, så må vi forstå ordenes brug i sammenhængen korrekt.

30 For enhver, som gør synden, enhver der synder, er underlagt syndens magt. Ikke Sønnens. Mens den, der giver sig hen til Sønnen, og ikke synden, skal være fri.

Og således opklaret. Eller hvad?

35 Eller hvad betyder alt dette egentlig? For hvem er Sønnen, og hvad er egentlig synden?

40 Jo, *Sønnen* er Jesus selv. Han kalder sig for Sønnen, fordi han er Guds søn. Han er Guds søn, som kom til verden julenat i Betlehem. Og som den Guds søn han er, har han et formål; Nemlig at gøre mennesket fri.

Så når Jesus derfor taler om synden, og om at være *syndens træl*, er det ikke ham selv – altså *Sønnen*, han taler om. Nej, Han taler ikke om, at han, Sønnen, skal finde en træl, som kan sørge for ham. Nej, det er *synden*, som er i os alle, han mener.

45 *Synden*, der lever i os alle. *Synden*, der gør, at vi søger os selv, at vi bekymres, at vi tænker slet om andre, at vi misundes eller at vi hader. Alt det, vi sådan set ikke vil, men som vi alle alligevel kender til. Det er synden. Og synden, kan få en vældig magt over et menneske, uden mennesket er bevidst om det. Uden vi selv er bevidste om det, om at det er synden, der gør, at vi går og bærer nag. At vi frygter og ængstes.

50 Det er synden. Det er synden, der hæmmer vores glæde og livsudfoldelse. Mens det er Sønnen, Guds søn, der giver os frihed. Friheden til at være ubekymrede og frie.

55 Nuvel, som verden ser ud, vil man unægtelig bekymre sig. Man vil nære vrede og mistro til systemer og syrede statsledere. Man vil til tider gruble over sit eget- og andres helbred og liv, eller spekulere på klodens klima. Bekymringer vi ikke kommer udenom. Bekymringer, vi kan gå til grunde i, hvis ikke vi sættes fri fra vores egne tanker. Og det, det sætter os fri fra vores egne tanker og bekymringer, det er troen på Sønnen, altså Guds søn, Vorherre Jesus Kristus.

60 Ved Ham, Sønnen, genfødes vi til et levende håb, som det lyder ved dåb. Et levende håb om, at livet ikke strander her i den verden, som vi kan erfare, men at

der må vise sig en anden verden for os alle, når livet her ophører.

Men er det ikke at underlægge sig en form for ventetilstand, kunne man spørge?

70 Jo, da gør man sig til tidens træl. Og bliver vi trælle af tiden, bliver vi også
syndens træl. Da gør man sin dåb til sin egen merit og adgangsbillet til
himmerige, mens man sidder over alle øvrige forpligtelser i dette liv. Nej, skal
man være virkelig fri, da skal man nære tillid til, at man i sin dåb blev skænket en
tro og et håb, som kan udfolde sig i løbet af livet. En tro på, at Gud, ved sin Søn
75 på korset, ikke slipper os, sine skabninger, men ønsker at vi skal leve et liv, hvor
vi tager del i hinanden hverdag og liv. Hvor vi tager del i vores omgivelser – ikke
for at få fuld plade på gode gerninger, men fordi vi som kristne hører Jesu ord
om, at vi ved at tjene hinanden også tjener Ham, altså Sønnen, og altså ikke
synden.

80 Sønnen der lod sig korsfæste for at sone synden, vi mennesker bragte til verden i
Paradisets Have. Sønnen og synden, der som ord ligner hinanden og lyder ens,
men samtidigt er diametrale modsætninger i deres betydninger. Og alligevel går
de to, Sønnen og synden og i en højere enhed på korset.

85 Forestil jer det som korsets eget symbol. På den vandrette linje er sønnen i den
ene side, mens synden er på den anden. Begge som to instanser i denne verden.
Men i mødet på korset langfredag, da løste Sønnen os fra synden. Og i troen
derpå, kan vi, som det ses i korset lodrette linje; Atter have en relation til Gud. I
korset lodrette linje, symboliseres nemlig det genoprettede Gudsforhold.

90 Det jævne er altså blevet til det høje. Det kan vi tro på. At som Sønnen og
synden var uløseligt forbundne, har Gud nu, ved sin Søn på korset, gjort sig
uløseligt forbundet til os mennesker.

95 Det er, hvad vi må håbe og tro på. At korset har gjort os frie. Korset, som vi kan
se, føle på, og slå for os selv. Så er der ikke alverdens betydninger, stavemåder
eller former for udtalelse. Det er blot et tegn, et tegn til dig om, at du i din dåb,
hvor korsets tegn blev slået for dit ansigt og for dit bryst, blev fri.

100 Så lad os ikke trælle som syndens slaver, men i stedet leve i glæde og
ubekymrethed ved Sønnen – ja, tralle, som det lyder med *tralalala*. Amen.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er

105 *og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.*
Amen.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

110

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

4. søndag efter påske, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

115

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/louise-sundorf-christensens-praediken-4-sondag-efter-paske>

120

125

130

135

140